

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев1 37/2022

04.05.2023. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Којић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије Краљево, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1957/17 од 31.08.2017. године, у седници одржаној 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1957/17 од 31.08.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1957/17 од 31.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 950/2016 од 01.03.2017. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Филијала Краљево на име тужиоца уплати законом предвиђене доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за додатке на плату по основу ноћног рада, рада у нерадне дане верских и државних празника и по основу прековременог рада у периоду од 20.11.2010. године до 31.12.2011. године на месечне основице у износима чија је висина ближе одређена овим ставом изреке, све по стопи која буде важила на дан уплате, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 18.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке о трошковима, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1957/17 од 31.08.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 63/18 од 13.03.2018. године уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1957/17 од 31.08.2017. године.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 1029/2018 од 26.04.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута су другостепена и првостепена пресуда и одбачена је тужба тужиоца.

Одлуком Уставног суда Уж 256/2019 од 22.11.2022. године, тачком првом изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1029/2018 од 26.04.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком другом изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1029/2018 од 26.04.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1957/17 од 31.08.2017. године. Тачком трећом изреке, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, Републичком фонду ПИО уплати законом предвиђене доприносе. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 24.11.2016. године. У тужби је вредност предмета спора означена као неопредељена, а одређена је судска такса на првостепену пресуду од 2.500,00 динара.

У конкретној правној ствари се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, при чему вредност предмета спора није одређена у тужби, а ни током поступка, те да је такса на првостепену пресуду одређена у висини од 2.500,00 динара. Према становишту Врховног касационог суда, када вредност предмета спора није означена у тужби нити је означена или утврђена накнадно до правноснажног окончања поступка, вредност предмета спора се утврђује према одређеној, односно наплаћеној судској такси. Таксеном тарифом – тарифни број 1. Закона о судским таксама („Сл. гласник РС“ бр. 28/94....95/18), прописано је да се такса у износу од 2.500,00 динара плаћа за тужбу према вредности предмета спора од 15.000,00 динара.

Имајући у виду да је такса на тужбу одређена у износу који одговара вредности предмета спора од 15.000,00 динара, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић